

ГЛАС ВАСОЈЕВИЋА

БРОЈ 12 · БЕОГРАД, О ПЕТРОВУ ДНЕ 2003

НАЈАВЕ:

ВАСОЈЕВИЋИ - МОСТ
ИЗМЕЂУ СРБИЈЕ И
ЦРНЕ ГОРЕ

Страна 2

ПРОФ. ДР МИЛИЈА
ЗЕЧЕВИЋ:
ЛИЈЕВА РИЈЕКА И У
СРЦУ И У ДУШИ

Страна 3

БУКОВА ПОЉАНА:
ИСТОРИЈСКА ПОБЕДА
НАЈВЕЋЕГ СРПСКОГ
ПЛЕМЕНА

Страна 4 и 5

ПРОФ. ДР БОЖИНА
РАДЕВИЋ:
ХИРУРГ БЕЗ ПРЕМЦА

Страна 6

ЛИЈЕВА РИЈЕКА - МАТИЦА СРПСТВА

Лијева Ријека, колијевка највећег српског племена Васојевића. Искра српске слободe и духовности, налази се испод неба и Комова. Мјесто за дивљење и усхићење. Ту се слила историја читавог овог краја. Одавде су потекли: Вожд Карађорђе, Вук Караџић, Војвода Миљан Вуковић, Игуман Мојсије Зечевих...

Ту на Ножици, доселио се и саградио цркву родоначелник свих Васојевића – Војвода Васо. Ту се окупљало племе са својим војводама и главарима на зборове и договарања од памтивека. Васојевићи су овде од давнина, од вајкада. Старином су од рода Немањића, од краља Милутина. Захваљујући томе, одржавали су своју чисту крв, властелински сој и очували неподјелени род од Косова до данас и убудуће. Отуда и веровање да су прије српског државног слома преци Васојевића били високо племство. Да се зна.

ПОВОДОМ ПРЕЛАСКА 300 ВАСОЈЕВИЋА У СРБИЈУ

МОСТ И СТОЖЕР
СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ

ОРУЖАНО ПРОДИРАЊЕ ПРЕКО САНЦАКА И ТУРСКЕ ИМПЕРИЈЕ. - ПОТОМЦИ ПОДИЖУ СПОМЕН ПЛОЧУ У ЛИЈЕВОЈ РИЈЕЦИ У ЗНАК ЗАХВАЛНОСТИ И ПОМЕНА НА СВОЈЕ СЛАВНЕ ПРЕТКЕ

Године 1861. новом црногорском владару кнезу Николи требало је у циљу извођење неких политичких планова о неком Споразуму са Кнезом Михаилом да нађе неколико чета који би оружаном прошли стару Србију код Јавора. Прави разлог због којег је Кнез Никола при ступању на престо позвао војводу Миљана Вукова и затражио од њега да одабере 300 Васојевића, који би могли под оружјем као хајдучке чете прећи преко Санцака у Србију и отуда се вратити натраг, није довољно познат.

Васојевићи војвода Миљан Вуков је код манастира Ђурђеви Стубови, крај Берана сакупио 300 бираних Васојевића који су дали заклетву на вјерност оружју и један другом, да ће по цијену живота испунити налог војводе и господара са Цетиња. Истог дана, пошли су према Србији. Предводили су их знаменити јунаци: Шујо Шћепанов Драговић, Милун Ново Вешовић и Зарија Бакић.

Турци из Бијора и насеља од Берана и Рожаја и Пештери сазнавши за овај покрет учинили су глас до Сијенице, направивши бројне засједне. Најчешћи напади одиграли су се у Гиљеви. Турке је предводио Бег Батиловић који је у тим борбама и погинуо.

Сазнавши за ово, Турска је одмах упутила протест Београду и Србијанска влада је морала издати наредбу да се васојевићким јунацима одузме оружје,

Краљ Никола I и краљ Александар Карађорђевић

да се размјесте по унутрашњости Србије, па да се преко Аустрије врате за Црну Гору. Кнез Никола је ради тога послао за Београд једног официра и два перјаника с писмом кнезу Михаилу. Један дио Васојевића одупро се разорујању, па се са Милуном Вешовићем и изасланицима с Цетиња под оружјем вратио натраг преко Санцака, бијући се

с Турцима. Многи су изгинули, ипак највећи дио је успео да се врати. Васојевићи су извршили свој задатак овим оружаном преласком, али су остали разочарани на обадвије стране. Дато је признање у наградама, ордењем и споменику за жртве и јунаштво само првом делу повраћених чета.

Овај догађај је карактеристичан као једна од интересантнијих епизода у односима Србије и Црне Горе, али не довољно истакнуте и познате. Оружаном продирање Васојевића преко Турске империје и Србије, био је велики поход, запажен не само у племену него свуда по Црној Гори и Србији. Оно заслужује истакнуто место у историји овога народа чија се успомена и данас чува.

J.B.

Спомен на Љеворечане

У Лијевој Ријеци се у недељу 20. јула отвара спомен плоча Љеворечанима који су били у саставу 300 Васојевића који су прешли у Србију:

- Иво Јовов Ивановић
- Ново Божинин Ацић
- Мирко Паунов Вешовић
- Мирко Лукин Вешовић
- Митар Радосавов Милошевић
- Томаш Радулов Милошевић
- Алекса Милошев
- Ристо Савов Вешовић
- Радоња Милићев
- Михаило Божинин Зечевић
- Никола Јованов Лашић
- Милош Митров Лашић
- Вукота Радоњин Ацић
- Милун Новов Вешовић
- Ристо Попов
- Радоје Ђуров Боричић
- Томица Вуков Миликић
- Јован Милошев Зечевић
- Митар Радојеви Крушчић
- Јован Митров Ацић
- Велиша Милутинов Ацић
- Ђоко Петров Ђукић
- Вељо Ђектов Милошевић
- Ристо Марков Ацић
- Михаило Јанков Боричић
- Ђоко Томов Боричић
- Милија Петров Дабетић
- Илија Јованов Оровић
- Мајо Мишов Милошевић
- Јован Радованов Вешовић
- Веко Шујов Зечевић
- Михаило Божов Милошевић

СЕРДАР НИКОЛА ТОМОВИЋ

Данас ни планина не даје више онакве типове, какав је био он. Класичну развијеност, љепоту и стас допуњавале су дивне хаљине. Колика је снага био најбоље сведочи то, што није могао главу добро да окрене од снажна врата, већ је морао цео да се окрене...Горштаку љепоту нико тако лепо не уме да оцени као горштак. Он само има префињено и око и осећање за то, и када му се нешто допадне, он нема за то граница.

У његово доба није се било лако истаћи, јер је живео у доба снажне генерације, која није много заирала ни од пушке ни од оштра ножа, а то је био једини пут, да се човек

истакне.

Када је Војвода Миљан постао војвода, онда су Николи Томовићу дали титулу сердара, да га не би увредили. Пре овога био је племенски капетан, један од првих капетана.

Никола Бошков учествовао је у свима бојевима за ослобођење, а нарочито се истакао у борби на Колашину 1858. године. Том приликом избегао је из града, који је био притешњен од Васојевића, један наочит Турчин. Никола Бошков му је викнуо: "Причекај се, булин сине, да се посијечемо, јер не могу да трчим."

"Оди, вала, Влаше, не бјезим ни ја," одговори куражно Турчин.

Дочекаше се неколико пута уз звуку јатагана, и Турчин пада и изгуби главу у неравној борби.

Ако пођемо од истине да човек има онакву вредност какав глас остави у народу, онда је Никола Бошков био доиста ретка појава и као човек, и као ратник и као горштакти тип.

ЂЕНЕРАЛ РАДОМИР ВЕШОВИЋ

Прослављени војсковођа, васојевићки бригадир и црногорски министар војни, ђенерал Радомир Вешовић, родио се у Буковој пољани. Предводио је Васојевиће у ратовима почетком 20 вијека, особађајући Плав, Гусиње, Високе Дечане. Заузео је са Васојевићком бригадом Метохију са Ђаковицом. Предводио је Васојевиће у јуришима на Бардањол код Скадра.

Ђенерал Радомир Вешовић био је министар војни Црне Горе 1916. године. Под Аустроугарском окупацијом, потајно је припремао устанак против окупатора. Није се никако могао помирити да Аустроугарима падне жив у руке. Приликом хапшења у Буковој пољани и спровођења ка Колашину, ђенерал Вешовић је убио Аустроугарског наредника који га је заједно са патролом спроводио. Тада се одметнуо у комите, поставши симбол отпора туђину и предводник комитског покрета у Црној Гори против Аустроугарских завојевача.

РАЗГОВОР СА ПОВОДОМ: ПРОФ. ДР МИЛИЈА ЗЕЧЕВИЋ ПОЧАСНИ ПРЕДСЈЕДНИК
УДРУЖЕЊА ВАСОЈЕВИЋА

ВАСОЈЕВИЋИ ЉЕПШИ ОД ШВАЈЦАРСКЕ И КАЛИФОРНИЈЕ

Добродошлица његовој Светости Патријарху српском Павлу

**Лијева Ријека и у срцу и у души. - Васојевићи нас
надахњују и напајају да истрајавамо и побјеђујемо, а
сваки успјех је побједа**

Проф. др Милија Зечевић, почасни председник удружења Васојевића, заједно са својом браћом из Васојевића, афирмишу вредности свога завичаја – Матицу Лијеву Ријеку. Или, како то каже Милија “ Лијеву Ријеку има у срцу и души,“. Лијева Ријека је колијевка великана, потомака родоначелника Васа.

И кад иде у Њујорк, Париз, Лондон, Москву, Беч, Вашингтон, Брисел, Сиднеј... увијек се дичи и у биографији пише да је рођени Васојевић. А како се не би поносио вождом Карађорђем, Вуком Караџићем, Игуманом Мојсијем Зечевићем, Војводом Миљаном Вуковићем, војводом Петром Бојовићем... који су прославили не само Васојевиће из којих су потекли, већ и свеколико српство.

За Светог Саву, српску славу, на Милијин позив дође и његова Светост Патријарх Српски Павле. А за Св. Архангела где је Милија домаћин, долазе славни академици, књижевници, професори, лекари, публицисти, дипломате, новинари, инжињери и наша браћа из завичаја.

Тако више од 15 година славимо и у Савином Селу, Крагујевцу, Новом Саду, Београду, све у циљу да Србија и Црна Гора се никад не раставе и да су браћа сложна.

И данас када славимо Букову пољану, ту сјајну побједу највећег српског племена и када прослављамо све друге битке, стално нас надахњују Игумани, војводе, владике и с поносом подижемо споменик у славу 300 Васојевића.

Обишао сам готово читав свијет, али такве природне љепоте нигдје нема. Васојевићи су љепши и од Швајцарске и Калифорније. Кажите, да ли има шта љепште од Веруше, Трешњевика и Јеловице.

Матија Бећковић, Епископ будимљанско-никшићке епархије Јоаникије и Милија Зечевић

Проф. Др Милија Зечевић на церемонији приликом проглашења за Академика Централне Европске Академије Наука

Васојевићи нас надахњују и напајају да истрајавамо и побјеђујемо. Јер сваки успех је и побједа. А Васојевићи су то научили, каже **Академик Централне Европске Академије Наука и добитник највећег светског признања у интернационалном менаџменту и релацијама и ректор Европског Универзитета, Проф. Др Милија Зечевић.**

БУКОВА

ИСТОРИЈСКА ПОБЕДА НАЈВЕЋЕГ

НА ВИДОВДАН 28.ЈУНА ОВЕ ГОДИНЕ НА БУКОВОЈ ПОЉАНИ КОД МАТЕШЕВА ОСВЕШТАН СПОМЕНИК ВАСОЈЕВИЋИМА ИЗГИНУЛИМ У БОЈУ СА ТУРЦИМА ПРЕ 125 ГОДИНА. - ГОВОРИЛИ ЕПИСКОП БУДИМЉАНСКО-НИКШИЋКИ ЈОАНИКИЈЕ, ДР СЛОБОДАН ТОМОВИЋ И ПРОФ. СВЕТО МАРТИНОВИЋ.

Владика Јоаникије обраћа се народу на Буковој пољани

КАКО СЕ БИТКА ОДИГРАЛА

На Буковој пољани ће Војводина луча сјати

*Бој на Буковој пољани је једна од најсрећнијих и највећих
Васојевићких битака о којој се у малој снази једног
бртског племена сломила снага 15.000 редовне Турске
војске и 20. 000 башибозлука*

У лето 1871. године Турска је послала на Црну Гору велике снаге. На Васојевиће је ударио чувени Мехмед –Али Паша који је предводио 15.000 редовне војске и 20.000 башибозлука. Била је то највећа војска коју је икада видјела долина Лима, која је успела да опустоши сва Васојевићка насеља до Лијеве Ријеке. Највећа невоља била је што није било оружја и муниције. Мехмед Паша је трпео велике губитке. После херојског отпора доњих Васојевића, Турци су попалили села на десној страни Лима и манастир Ђурђево. Од Плава и Гусиња надирао је Али Бег, саставши се са Мехмед Пашом. Попалили су успут Божиће, Ђулиће и Коњухе. Турци су задржани испод Комова и принуђени да одступају ка Колашину преко Трешњевика. Упутили су се према Буковој пољани, где су се и улогорили. Тада их је војвода Миљан изненада напао из околних шума. Збуњени препадом, Турци су брзо сломљени и разбијени оставивши на бојишту више од хиљаду мртвих.

Бој на Буковој пољани рачуна се као једна од најсрећнијих и највећих битака Васојевића, у којој се о једној малој снази сломила несразмерно већа војска турских паша.

На Видовдан на Буковој Пољани отворен је меморијални комплекс васојевићким јунацима који су изгинули у тој славној и великој битци.

P.B.

Споменик Васојевићима на Буковој пољани

Говори Проф. Свето Мартиновић

СТВАРАОЦИ: ПРОФ. ДР БОЖИНА РАДЕВИЋ

ХИРУРГ БЕЗ ПРЕМЦА

ЈЕДАН ОД НАЈБОЉИХ ЋАКА БЕРАНСКЕ ГИМНАЗИЈЕ, ДОКТОРИРАО МЕДИЦИНУ У ПРАГУ, УСАВРШАВАО СЕ НА ОКСФОРДУ, ЛОНДОНУ И ХЈУСТОНУ. - ПРВИ ПРЕСАДИО ЈЕТРУ И ПАНКРЕАС У НАШОЈ ЗЕМЉИ

За др Божину Радевића, редовног професора Медицинског факултета у Београду, с правом кажу да је кардиохирург светског гласа. Један од најбољих ђака Беранске гимназије свих времена, по речима проф. др Миодрага Зечевића, др Радевић је докторирао у Прагу код чувеног светског кардиохирурга Либора Хејхала.

Своје знање из експерименталне хирургије дограђивао је на чувеним кардиохируршким клиникама у Лондону, Оксфорду и Хјустону. Рођен 1938. године у Будимљи, завршио Медицински факултет у Београду 1962. године, специјализирао хирургију на ВМА у Београду. Био Декан Медицинског факултета у Тузли и директор хируршке клинике у том граду.

Приликом промоције у доктора медицинских наука

Проф. Др Миодраг Зечевић, Мирјана Стојановић, Проф. Др Божина Радевић на вечери поводом славе Св. Архангела Михаила

Проф. Радевић је почетком 90-тих година прешао у Београд на Институту за кардиоваскуларне болести Дедиње, где и данас ради. Извршио је прву трансплатацију јетре и панкреаса у нашој земљи. До данас успешно је пресадио ове виталне органе десетинама пацијената, подаривши им тако други живот.

Др Божина Радевић је проглашен за првог хирурга Србије

Проф. Радевић са великим успехом оперише у најзначајнијим клиникама широм Европе и бивше Југославије. Његови пацијенти сталну истичу његову изузетну стручност, хуманост, људску димензију, а народски речено често изговарају: “Благо мајци која га је родила.”

Проф. др Божину Радевића изњедрили су Васојевићи и Матица Лијева Ријека.

Писмо из Матешева

НАЈВИШЕ НАС ВОЛЕ КАД СЕ МРЗИМО

Пишем вам из Матешева, које је центар свијета. Џон Хасобах, у књизи “Феноменологија Васојевића“, каже да Комови нијесу настали природним путем и да је то енергетски пупак свијета, и да ће ванземаљци, ако икад дођу, доћи само ту.

Што се нас тиче не морају никад долазит: Нагледали смо се ванземаљаца, ако ли ико. Нама требају земљани. Опустјели су Васојевићи. Више нас је по свијету него у Васојевићима. А и ови што су остали овдје кажу да неће више да буду Васојевићи. Неће да буду оно што су им били очеви и дједови. Раскидају са прошлошћу. Кажу: “Није доказано да смо оно што смо.“ Други, опет, што нијесу Васојевићи. Ми смо били Васојевићи кад Васојевића није ни било. Ми смо били Васојевићи прије Васојевића.“

Васојевићи сад служе да у њих дођу Васојевићи. Васојевић, кад дође у Васојевиће, прво пита: “Има ли овдје Васојевића?”

У праву је човјек. Како је кренуло неће их ни бити. Некада је овдје царовала тишина. Мир Божији. Сад оглувљесмо од моторних шега. Урлају, сијеку, обарају немилнице. Све опустје. Јече брда и долине од пирана. (Талијани граде једну. Мало ли нам је наших?). Ови нови јањичари исјекоше нам поткомовске шуме. А кад нам истријебе шуме остаћемо без воде. Кад останемо без воде остаћемо без земље. А кад нестане земље нестане и нас.

И нека ће. Ако се сложимо и крнемо да бранимо оно што је одвајкада наше, сви ће опет против нас. Ми сложни не требало никоме.

Нас највише воле када се мрзимо. Најмилији смо им били кад смо се искрвили међу собом. Зато су нас и издијелили тако. Тобож, да се поново не таманимо. Табож, да нам је боље. Па са нама у пет општина, као у пет држава. Као Курде. Тако смо им лакши. Лакше нас посвађат, ако им затребамо.

И ми волимо да смо мали. Што да смо велики? Велики смо били кад смо државе стварали. После Црне Горе су били Васојевићи. Пола Србије смо населили. Шта би Србија без Карађорђевића, Караџића војвода наших? Шта би српски језик без Вука? (Намјерно не помињем Слободана Милошевића, кажу, да није било њега, сад би сви били велики. И Велика Србија и велика Црна Гора, па велика Хрватска, велика Босна, велика Албанија, велика Македонија не знам.)

Били велики, па шта? Да нас, после толико вјекова, називају посрбицама? Да се дјеца спрдају са нама? Што ће нам то? Што ће нам очевина? Него, да се ми фино збуцамо у градове, свјетске. Да се урвемо. Да никоме не сметамо. Ето, на примјер Лијева Ријека. Била општина. Велика школа и остало. Народ! А сад остала сама Лијева Ријека. Ко зна шта би могло бити умјесто ње да није ње? И сва су наша мјеста, углавном, таква. Зато бих ја да се све то укине, јер има још понеки Васојевић што би да се врати у Васојевиће. Мути народ. Прича да смо сви Васови потомци, да смо браћа да треба чувати брата од себе и од другог, да обнављамо цркве и манастире. Прича да смо најјачи били кад нас је војводе Миљан Вуков ујединио и водио. Мени су такви сумњиви. Нема тога више. И ако има, има да га нема. Да се помиримо па да нас опет свађају? Боље је да се помиримо да нас нема. Нема нас и готово. И мирна Босна. И Црна Гора.

Само ме брине овај Хасобах. Може ли та енергија да проради? Могу ли доћи? Могу ли се повратити мртви.

Мишко Милошевић

Црква Св. Архангела Михаила на Матешеву

Путонис

ОД НОЖИЦЕ ДО ТРЕШЊЕВИКА

Трагом славне историје овога краја, гдје су записани људи, вријеме, погибије, страдања, побједи, бојеви..

Историја, њене стазе и путокази, њено слово нигдје се не доживљавају тако дубоко и тако блиско као на мјесту гдје се и догађала и гдје о њој причају споменици кои су је стварали, њен живи дио.

Тако сам доживио крајеве од Лијеве Ријеке, преко Веруше, Таром према Матешеву, Краљским Барама и даље према Трешњевику.

Лијева Ријека – свједок времену и истини. Долази с лијеве стране главних путева љутој Арбанији и Турској. Тако је и име добила... Овдје много има старина, зидина, зараслих у земљу, крстача, развалица, написа уписаних у камен, мрамора. Ту је спомен гробље. Црква која је подигнута у 17. вијеку.

Испред цркве сахрањен је црногорски сенатор и војвода Миљан Вуков Вешовић.

Трешњевик, природна благодет Васојевића

Ту је и мјесто Ножица-Васова столица, како се у народу каже. На њој је и црква Васа Васојевића, родоначелника племена Васојевића. Тамо, према Веруши је Рашково гувно, вододјелница.

С ове стране теку воде у Јадранско море, а с те према Тари.

Кад се пређе долина Лијеве Ријеке, пут се подиже ближе Комовима и среташу се брда под самом шумом. Отвара се Веруша и дивни поглед на њену пространу долину и чисте ливаде уоквирене шумом изнад којих се уздижу пашњаци на плећима комских планина. Веруша са својим шумама и врховима зими, под снијегом, изгледа чиста, бијела и пуна сурове љепоте, а љети она задивљује цвјетним ливадама, изворима, врховима који се уздижу ка Комовима.

Између брда у удолини, на водама Дрске и Таре је Матешеву. Ту се стичу планинске воде и путеви.

Даље пут води према Барама Краљским, Буковој пољани, Врањаштици и Трешњевику, ка Кому.

У пространству шума избијају Комови. Теку воде, трају као вријеме. Траје тишина, густа, модрикаста, с травом и шумама до неба.

Ратко Делетић

Ком је глава планинама

Гледала сам са Љубана,
Ком је глава планинама;
Све Комове сунце грије,
А Царине магла крије,
Гледала сам врх Бушата,
С Мићковом се рупом хвата:
Гледала сам бијелу цркву
На врх била више Луку,
Гледала сам с Широкара,
Гдје га ките два-три пара,
Гледала сам и Причеља
Ту ми срцу бјеше жеља.

Слушала сам Поток вучи,
Како тече, како бучи
Гледала сам Веље поље,
Кад је туђе, што је боље!
Гледала сам чобанице,
Како везу марамице.
Гледала сам Планиницу,
Изнад шуме на главицу,
Гледала сам и Ком пусти,
Гдје га кити облак густ.

Гледала сам врх од Кома,
Веље добро нашег дома
И лијепе чобанице,
Што пјевају на литице.
У Комове што се вије,
Хладан извор најљепши је.
Најљепше је у Комове,
У прољеће брат цвијеће.

Ој Љубане племенити

Ој Љубане племенити,
Цвијет јаблан тебе кити,
Цвијет јаблан и ђевојске
Што имају дивне момке.
Ту ме чека моја Мира,
Са овцама у Точица.
Ој ђевојко, испод Кома,
Скоро ћу те водит дома
Ој ђевојко, вит јаблане,
Мој лијепи љетни дане.

Од Комова до Берана

Са Комова јеле двије,
Под вама се драги крије.
Од Комова до Берана,
Најљепша је Милијана.
Овце чува, пјесму пјева:
Чобанине, што те нема?
Што те нема ових дана,
Кад ја чувам овце сама.
Дошо бих ти, мила надо,
Но времена не имадо.
Дошо бих ти мало прије,
Но прилике било није.

Тамјан и гусле

Вријеме бијаше дуго, а поље запуштено. У многим кућама гусле постадоше доступне мрсним и неспремним рукама. Тако се поче прилазити и другим светињама.

И Бог видје и баци свакакве болештине. И учини да људи ослијепе те да тако около куће иду. И видје Отац да не види и да му гусле циче и да им звук тужан препознати не може. И видје да су длаке запуштене и мрсне, да су се дјеца, када више никога није било на дому, играла рукама мрснијем и неспремнијем.

И рече отац свом најстаријем сину: Поћи у Свету земљу, на Свету ливаду, под свети кров гдје Светац служи и Бога и Човјека. И узми тамјан који ће ти дати, кући га донеси и своме Оцу дади. Најстарији син редом учини како му његов Отац каза. Нико не би рекао ни да је за задње брдо зашао, а он се већ врати и љепши и веселији него икада прије. И онај тамјан што му га Светац у Светој земљи, на Светој ливади, под светим кровом даде, пружи свом Оцу који га узе руком у којој тамјана одавно било није.

Загледан Отац ћуташе дуго. Среће на његовом лицу бијаше толико да се могаше видјети како плаче. Он трипут дуну у руке и тамјан поново узе те њиме трипут уз длаку пређе. Тад Отац гуслати поче, а звук одлијегаше тако да се међу Седморо брда једнако чујаше пјесма.

Илија Лакушић

Крај

Скључан испод плота
Уморан од живота
Стари пас зјала хвата
Он који све схвата
Живи животни трен
Као сјен
Жедан
Неће да пије
Гладан
Неће да ије
Одавно
Све му равно
Низашта не хаје
И да му се хоће
Смучило му се
И да лаје
Свјестан
Да је и у томе
Прекардашио
Али
Касно му је
Да се каје

Јован Дујовић

Не враћам се

Не враћам се да заплачем
Само Тари да одолим
Низ Комове модро тече
Старо вино непреболи

Не враћам се да огријем
Ни да будим оне траве
Само мирно да уснијем
И да замном шкнину браве

Само шуме у висини
Само неке птице давне
Само бреза у тишини
Само суза да не кане

Не враћам се да заплачем
Само Тари да одолим
Низ Комове модро тече
Старо вино непреболи

М. Милошевић

ПОЉАНА

СРПСКОГ ПЛЕМЕНА

Детаљ са Букове пољане

Видак Радевић, Др Ђиро Бабовић, Владика
Јоаникије и Зоран Лакушић

Бесједа Др Слободана Томовића

Самоћа кула Вешовића

У спомен-обилежје којим Васојевићи оживљавају сјећање на велику побједу извојевану против Турака 1877. године уграђено камење из зидина чувених кула Вешовића

У рејону Чука, засеока Врањештице, самују зидине великих кула. Из дана у дан све се више осипају и зарастају у самоникло жбуње. Зидине су остаци некадашњих кула Вешовића. Њихови темељи постављени су давно. Ни најстарији становници Чука, и њиховог окружења, не памте када је то било, али зато чувају у сјећањима приче својих предака о личностима које су се ту рађале и шта су у прошлости значиле.

Куле су подизали Лука Паунов Вешовић и његови потомци, људи од великог угледа не само у васојевићком племену него и у Црној Гори. Говорило се “као куле Вешовића“. Остале су само зидине и успомене на понеку личност из породице Вешовић у подножју Букове пољане. Вријеме донијело, вријеме однијело, прича нам **Ђола Ђиноввић**, који је у роду са том породицом.

Из куће Луке Паунова изњедриле су се многе познате личности: Генерал Радомир, филозоф и историчар Јагош, родољуб Влајко...

Данас није тешко пасти у заборав. Вријеме чини своје. Нестају у њему и људи и сјећања. Међутим, Васојевићи не дају да заборав падне на њихове славне претке. Покренули су акцију да се на Буковој пољани подигне спомен-обилежје као подсећање на велику побједу Васојевића над Турцима, у јуну 1877. године.

У темеље спомен-обилежја уграђено је камење из зидина кула Вешовића, чиме су сачуване од заборава личности из тог братства које су обилежиле црногорску историју. Потомци се одужују својим славним прецима.

М.Б

Васојевићи из Орашца у свом завичају